Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (suurkoda)

13. mai 2015 *

Eelotsusetaotlus — Vabadusel, turvalisusel ja õigusel rajanev ala — Õigusalane koostöö tsiviilasjades — Määrus (EÜ) nr 44/2001 — Kohaldamisala — Vahekohtumenetlus — Väljaarvamine — Välisriigi vahekohtu otsuste tunnustamine ja täitmine — Liikmesriigi vahekohtu antud korraldus — Korraldus keelata teise liikmesriigi kohtus menetluse algatamine või selle jätkamine — Liikmesriigi kohtute õigus keelduda tunnustamast vahekohtu otsust — New Yorgi konventsioon

Kohtuasjas C-536/13,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Lietuvos Aukščiausiasis Teismas'e (Leedu) 10. oktoobri 2013. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 14. oktoobril 2013, menetluses

„Gazprom" OAO

menetluses osales:

Lietuvos Respublika,

EUROOPA KOHUS (suurkoda),

koosseisus: president V. Skouris, kodade presidendid K. Lenaerts (asepresident), R. Silva de Lapuerta, M. Ilešič, L. Bay Larsen, A. Ó Caoimh ja J.-C. Bonichot, kohtunikud E. Levits, M. Safjan (ettekandja), M. Berger, A. Prechal, E. Jarašiūnas ja C. G. Fernlund,

kohtujurist: M. Wathelet,

kohtusekretär: ametnik M. Aleksejev,

arvestades kirjalikus menetluses ja 30. septembri 2014. aasta kohtuistungil esitatut,

arvestades seisukohti, mille esitasid:

— „Gazprom" OAO, esindaja: *advokatas* R. Audzevičius,

— Leedu valitsus, esindajad: A. A. Petravičienė, A. Svinkūnaitė ja D. Kriaučiūnas, keda abistasid *advokatas* V. Bernatonis ja *advokatas* A. Šekštelo,

— Saksamaa valitsus, esindajad: T. Henze ja J. Kemper,

— Hispaania valitsus, esindaja: A. Rubio González,

— Prantsuse valitsus, esindajad: F.-X. Bréchot, G. de Bergues ja D. Colas,

* Kohtumenetluse keel: leedu.

— Austria valitsus, esindaja: C. Pesendorfer,

— Ühendkuningriigi valitsus, esindaja: M. Holt, keda abistas *barrister* B. Kennelly,

— Šveitsi Konföderatsioon, esindajad: M. Jametti, M. Schöll ja D. Klingele,

— Euroopa Komisjon, esindajad: A.-M. Rouchaud-Joët ja A. Steiblytė,

olles 4. detsembri 2014. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

1 Eelotsusetaotlus puudutab nõukogu 22. detsembri 2000. aasta määruse (EÜ) nr 44/2001 kohtualluvuse ja kohtuotsuste täitmise kohta tsiviil- ja kaubandusasjades (EÜT 2001, L 12, lk 1; ELT eriväljaanne 19/04, lk 42) tõlgendamist.

2 Taotlus on esitatud äriühingu „Gazprom” OAO (edaspidi „Gazprom”), mille asukoht on Moskvas (Venemaa), hagiavalduse läbivaatamisel seoses asjaoluga, et Leedus keelduti tunnustamast ja täitmast vahekohtu 31. juuli 2012. aasta otsust.

Õiguslik raamistik

Liidu õigus

3 Määrus nr 44/2001 tunnistati kehtetuks Euroopa Parlamendi ja nõukogu 12. detsembri 2012. aasta määrusega (EL) nr 1215/2012 kohtualluvuse ning kohtuotsuste tunnustamise ja täitmise kohta tsiviil- ja kaubandusasjades (ELT L 351, lk 1), mis jõustus 10. jaanuaril 2015. Samas on määrus nr 44/2001 endiselt põhikohtuasja vaidluse asjaoludele kohaldatav.

4 Määruse nr 44/2001 põhjendusest 2 ilmneb, et määruse eesmärk on kehtestada siseturu häireteta toimimise huvides „sätted, millega ühtlustataks eeskirjad kohtualluvuse konflikti kohta tsiviil- ja kaubandusasjades ning lihtsustataks vorminõudeid, et käesoleva määrusega seotud liikmesriikide kohtuotsuste vastastikune tunnustamine ja täitmine oleks kiire ja lihtne”.

5 Nimetatud määruse põhjendused 7 ja 11 nägid ette:

„(7) Käesoleva määruse reguleerimisala peab hõlmama kõiki peamisi tsiviil- ja kaubandusasju peale teatavate selgelt määratletud asjade.

[…]

(11) Kohtualluvuse eeskirjad peavad olema hästi etteaimatavad ning lähtuma põhimõttest, et tavaliselt on kohtualluvus seotud kostja alalise elukohaga ning seepärast peab kohtualluvus alati olemas olema, välja arvatud teatavatel täpselt määratletud juhtudel, kui kohtuvaidluse sisu või osapoolte autonoomia eeldab teistsugust seotust. […]”

6 Sama määruse artikli 1 lõige 1 ja lõike 2 punkt d, mis asuvad I peatükis „Reguleerimisala”, olid sõnastatud järgmiselt:

„1. Käesolevat määrust kohaldatakse tsiviil- ja kaubandusasjade suhtes igat liiki kohtutes. Eelkõige ei kohaldata seda maksu-, tolli- ja haldusasjade suhtes.

2. Käesolevat määrust ei kohaldata järgmise suhtes:

[…]

d) vahekohtute suhtes.”

7 Määruse nr 44/2001 artikli 71 lõige 1 sätestas:

„Käesolev määrus ei mõjuta konventsioone, millega liikmesriigid on liitunud ja millega reguleeritakse kohtualluvust või kohtuotsuste tunnustamist või täitmist konkreetses valdkonnas.”

Leedu õigus

8 Tsiviilseadustiku 2. osa X peatükk kannab pealkirja „Juriidilise isiku tegevuse uurimine” ja hõlmab artikleid 2.124–2.131.

9 Tsiviilseadustiku artikkel 2.124 „Juriidilise isiku tegevust puudutava uurimise sisu” sätestab:

„[…] artiklis 2.125 loetletud isikutel on õigus taotleda kohtult ekspertide määramist, kes uurivad, kas juriidiline isik, tema juhtimisorganid või selle liikmed on tegutsenud nõuetekohaselt, ning kui tuvastatakse nõuetele mittevastavad toimingud, kohaldada […] artiklis 2.131 sätestatud meetmeid”.

10 Seadustiku artikli 2.125 lõike 1 punkti 1 kohaselt võib niisuguse nõude esitada üks või mitu aktsionäri, kellele kuulub vähemalt 1/10 juriidilise isiku aktsiatest.

11 Sama seadustiku artiklis 2.131 ette nähtud meetmed hõlmavad muu hulgas juriidilise isiku juhtimisorganite otsuste tühistamist, juriidilise isiku juhtimisorganite liikmete juhtimisorganist tagasikutsumist või nende volituste ajutist peatamist ning võimalust kohustada juriidilist isikut sooritama või mitte sooritama teatavaid toiminguid.

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimused

12 Eelotsusetaotlusest ja Euroopa Kohtule esitatud toimikust selgub, et põhikohtuasja asjaolude toimumise ajal olid „Lietuvos dujos” AB (edaspidi „Lietuvos dujos”) peamised aktsionärid Saksamaal asutatud äriühing E.ON Ruhrgas International GmbH, kellele kuulus 38,91% suurune osalus, Gazprom, kellele kuulus 37,1% suurune osalus, ja Leedu riik, kellele kuulus 17,7% suurune osalus aktsiakapitalis.

13 Gazprom sõlmis 24. märtsil 2004 E.ON Ruhrgas International GmbH ja Leedu Vabariigi nimel tegutseva State Property Fund’iga (Riigivara Fond), mille asemele astus hiljem Lietuvos Respublikos energetikos ministerija (Leedu Vabariigi energeetikaministeerium, edaspidi „ministerija”), aktsionäride lepingu (edaspidi „aktsionäride leping”). Lepingu punktis 7.14 oli vahekohtu kokkulepe, mille kohaselt „kõik nõuded, vaidlused või vastuolud, mis seonduvad käesoleva lepingu või selle rikkumise, kehtivuse, mõju või ülesütlemisega, lahendatakse lõplikult vahekohtus”.

14 25. märtsil 2011 esitas Leedu Vabariik, keda esindab ministerija, Vilniaus apygardos teismas’ele (Vilniuse piirkonnakohus) hagi, milles palus uurida juriidilise isiku tegevust.

15 Hagi puudutas Lietuvos dujost, nimetatud äriühingu juhatuse esimeest V. Valentukevičiust ning äriühingus Gazpromi poolt ametisse nimetatud nõukogu liikmeid V. Golubevi ja K. Seleznjovi, kes on Vene kodanikud. Hagis palus ministerija veel, et juhul, kui uurimise käigus peaks tuvastatama, et kõnealuse äriühingu või nimetatud isikute tegevus ei olnud nõuetekohane, võetaks teatavad Leedu tsiviilseadustiku artiklis 2.131 ette nähtud parandusmeetmed.

16 Kuna Gazprom leidis, et hagi rikub aktsionäride kokkuleppe punktis 7.14 toodud vahekohtu kokkulepet, esitas ta 29. augustil 2011 Stockholmi Kaubanduskoja Arbitraažiinstituudile avalduse ministerija vastu vahekohtumenetluse alustamiseks.

17 Stockholmi Kaubanduskoja Arbitraažiinstituudis moodustatud vahekohtus (edaspidi „vahekohus") palus Gazprom, et ministerijale antaks korraldus lõpetada Vilniaus apygardos teismases toimuv kohtulik uurimine.

18 Vahekohus tegi 31. juulil 2012 otsuse, milles ta leidis, et aktsionäride lepingus sisalduvat vahekohtu kokkulepet oli osaliselt rikutud, ja andis ministerijale korralduse võtta täielikult või osaliselt tagasi teatavad nõuded, mille ta kohtule oli esitanud (edaspidi „vahekohtu 31. juuli 2012. aasta otsus").

19 Vilniaus apygardos teismase 3. septembri 2012. aasta määrusega algatati Lietuvos dujose tegevuse uurimiseks menetlus. Samuti nentis see kohus, et juriidilise isiku tegevuse uurimise nõue kuulub tema pädevusse ning Leedu õiguse kohaselt ei saa seda teha vahekohus.

20 Lietuvos dujos, V. Valentukevičius, V. Golubev ja K. Seleznjov kaebasid selle otsuse apellatsiooni korras edasi Lietuvos apelicianis teismas'esse (Leedu apellatsioonikohus). Gazprom pöördus sellesse apellatsioonikohtusse teises menetluses, nõudes vahekohtu 31. juuli 2012. aasta otsuse Leedus tunnustamist ja täitmist.

21 Lietuvos apelicianis teismas jättis viimati nimetatud nõude 17. detsembri 2012. aasta esimese määrusega rahuldamata. Kohus leidis, et esiteks ei saanud oma otsuse teinud vahekohus lahendada vaidlust, milles on esitatud hagi Vilniaus apygardos teismasele ja mida mainitud kohus on arutanud, ning teiseks ei olnud seda küsimust lahendades vahekohus järginud New Yorgis 10. juunil 1958 alla kirjutatud välisriigi vahekohtu otsuste tunnustamise ja täitmise konventsiooni (*Recueil des traités des Nations unies*, 330. kd, lk 3; edaspidi „New Yorgi konventsioon") 5. artikli lõike 2 punkti a.

22 Lisaks märkis Lietuvos apeliacinis teismas, et vahekohtu 31. juuli 2012. aasta otsusega, mille tunnustamist ja täitmist taotleti, ei piiranud vahekohus üksnes ministerija kohtumenetlusõigust Leedu kohtus, et algatada juriidilise isiku tegevuse uurimine, vaid eitas ka liikmesriigi kohtu pädevust otsustada omaenda pädevuse üle. Sel moel piiras kõnealune vahekohus Leedu Vabariigi suveräänsust, mis on vastuolus Leedu ja rahvusvahelise avaliku korraga. Lietuvos apeliacinis teismase hinnangul on vahekohtu otsuse tunnustamisest keeldumine põhjendatud ka konventsiooni 5. artikli lõike 2 punktiga b.

23 Lietuvos apelicianis teismas jättis Lietuvos dujose, V. Valentukevičiuse, V. Golubevi ja K. Seleznjovi apellatsioonkaebuse, mille nad olid esitanud Vilniaus apygardos teismase 3. septembri 2012. aasta otsuse peale algatada Lietuvos dujose tegevuse uurimine, 21. veebruari 2013. aasta teise määrusega rahuldamata. Apellatsioonikohus kinnitas ka Leedu kohtute pädevust see kohtuasi lahendada.

24 Lietuvos apelicianis teismase 17. detsembri 2012. aasta ja 21. veebruari 2013. aasta määruste vaidlustamiseks pöörduti kassatsiooni korras Lietuvos Aukščiausiasis Teismas'e (Leedu kõrgem kohus) poole. Viimane otsustas oma 20. novembri 2013. aasta määrusega peatada teise määruse peale esitatud kassatsioonkaebuse läbivaatamine seniks, kuni ta teeb otsuse vahekohtu 31. juuli 2012. aasta otsuse tunnustamist ja täitmist puudutava kassatsioonkaebuse kohta.

25 Eelotsusetaotluse esitanud kohtul tekib Euroopa Kohtu vastavat praktikat ja määruse nr 44/2001 artiklit 71 arvestades küsimus, kas kõnealuse vahekohtu otsuse tunnustamisest ja täitmisest, mida ta nimetab *anti-suit injunction*'iks, võib keelduda põhjendusega, et pärast sellist tunnustamist ja sellist täitmist on piiratud Leedu kohtu enese pädevus otsustada nõude üle algatada juriidilise isiku tegevuse uurimine.

26 Neil asjaoludel otsustas Lietuvos Aukščiausiasis Teismas menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmised eelotsuse küsimused:

„1. Kui vahekohus annab *anti-suit injunction*'i" ja keelab sellega isikul esitada teatavaid nõudeid liikmesriigi kohtusse, kes määruse nr 44/2001 kohtualluvuse eeskirjade kohaselt on pädev tsiviilasja sisuliselt menetlema, siis kas liikmesriigi kohtul on õigus keelduda sellist vahekohtu otsust tunnustamast, kuna see piirab kohtu õigust otsustada oma pädevuse üle arutada asja vastavalt määruse nr 44/2001 kohtualluvuse eeskirjadele?

2. Kui vastus esimesele küsimusele on jaatav, siis kas sama kehtib ka juhul, kui vahekohtu antud *anti-suit injunction*'iga antakse menetlusosalisele korraldus piirata oma nõudeid asjas, mida menetletakse teises liikmesriigis ja selle liikmesriigi kohus on pädev asja arutama vastavalt määruse nr 44/2001 kohtualluvuse eeskirjadele?

3. Kas liikmesriigi kohus, kes püüab kaitsta [liidu] õiguse ülimuslikkust ja määruse nr 44/2001 tõhusat toimimist, võib keelduda tunnustamast vahekohtu otsust, kui selline vahekohtu otsus piirab liikmesriigi kohtu õigust otsustada enda pädevuse ja volituste üle asjas, mis kuulub määruse nr 44/2001 kohaldamisalasse?"

Eelotsuse küsimuste analüüs

27 Nende küsimustega, mida tuleb käsitleda koos, palub eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt selgitada, kas määrust nr 44/2001 tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus, kui liikmesriigi kohus tunnustab ja täidab vahekohtu otsust, mis keelab ühel poolel esitada teatavaid nõudeid liikmesriigi kohtusse, või see, kui liikmesriigi kohus keeldub vahekohtu otsust tunnustamast ja täitmast.

28 Kõigepealt tuleb täpsustada, et nimetatud määruse artikli 1 lõike 2 punkt d välistab vahekohtute otsused määruse kohaldamisalast.

29 Selle kindlakstegemisel, kas vaidlus kuulub määruse nr 44/2001 kohaldamisalasse, tuleb arvesse võtta vaid selle vaidluse eset (kohtuotsus Rich, C-190/89, EU:C:1991:319, punkt 26).

30 Mis puutub põhikohtuasja esemesse, siis täpsustagem, et eelotsusetaotlusest selgub, et Lietuvos Aukščiausiasis Teismasesse pöörduti kaebusega Lietuvos apeliacinis teismase määruse peale, milles keelduti tunnustamast ja täitmast vahekohtu otsust, millega anti ministerijale korraldus – mille eelotsusetaotluse esitanud kohus kvalifitseerib *anti-suit injunction*'iks – võtta täielikult või osaliselt tagasi teatavad nõuded, mille ministerija oli Leedu kohtutes esitanud. Samal ajal on eelotsusetaotluse esitanud kohtule esitatud ka kaebus Lietuvos apeliacinis teismase määruse peale, millega jäeti jõusse Vilniaus apygardos teismase otsus algatada Lietuvos dujose tegevuse suhtes uurimine, mis kõnealuse kohtu arvates on tsiviilasi määruse nr 44/2001 artikli 1 lõike 1 tähenduses.

31 Eelotsusetaotluse esitanud kohtu hinnangul võib vahekohtu otsus, mis keelab ühel poolel esitada liikmesriigi kohtus teatavaid nõudeid, piirata määruse nr 44/2001 kasulikku mõju, kuna see võib piirata kohtu õigust otsustada oma pädevuse üle lahendada nimetatud määruse kohaldamisalasse kuuluvat asja.

32 Sellega seoses tuleb meenutada, et kohtuotsuses Allianz ja Generali Assicurazioni Generali (C-185/07, EU:C:2009:69) leidis Euroopa Kohus, et määrusega nr 44/2001 ei ole kooskõlas, kui liikmesriigi kohus teeb kohtumääruse, mis keelab isikul algatada muud menetlust kui vahekohtumenetlus ning algatatud menetlust jätkata teise liikmesriigi kohtus, kes on määruse nr 44/2001 kohaselt pädev.

33 Liikmesriigi kohtu korraldus, mis kohustab vahekohtumenetluse poolt loobuma menetlusest teise liikmesriigi kohtus, ei järgi Euroopa Kohtu praktikast tulenevat üldpõhimõtet, mille kohaselt määrab iga kohus, kellele hagi esitatakse, kohalduvate õigusnormide alusel ise kindlaks, kas ta on pädev asjaomast vaidlust lahendama. Siinkohal tuleb meenutada, et määrus nr 44/2001 ei luba – välja arvatud üksikutel erandjuhtudel – ühe liikmesriigi kohtul kontrollida teise liikmesriigi kohtu pädevust. Selle pädevuse määravad otseselt kindlaks kõnealuses määruses kehtestatud õigusnormid, mille hulgas on ka need, mis puudutavad määruse kohaldamisala. Seega ei ole ühe liikmesriigi kohus mingil juhul paremas olukorras, et otsustada teise liikmesriigi kohtu pädevuse üle (vt kohtuotsus Allianz ja Generali Assicurazioni Generali, C-185/07, EU:C:2009:69, punkt 29).

34 Euroopa Kohus leidis eelkõige, et takistades niisuguse keeluga liikmesriigi kohtul teostada talle kõnealuse määruse alusel antud pädevust, läheb see keeld vastuollu vastastikuse usaldusega, mis liikmesriikidel üksteise õigussüsteemide ja kohtuorganite suhtes on, ning võib võtta hagejalt, kes leiab, et vahekohtu kokkulepe on kehtetu, tulemusetu või seda ei ole võimalik kohaldada, võimaluse jätkata menetlust selle riigi kohtus, kuhu ta on hagi esitanud (vt selle kohta kohtuotsus Allianz ja Generali Assicurazioni Generali, C-185/07, EU:C:2009:69, punktid 30 ja 31).

35 Käesolevas kohtuasjas ei küsi eelotsusetaotluse esitanud kohus Euroopa Kohtult siiski mitte seda, kas liikmesriigi kohtu antud vastav keeld on määrusega nr 44/2001 kooskõlas, vaid et kas nimetatud määrusega on kooskõlas see, kui liikmesriigi kohus tunnustab ja täidab vahekohtu otsust, millega pannakse vahekohtumenetluse poolele kohustus loobuda osaliselt oma nõuetest, mille ta esitas sama liikmesriigi kohtus pooleli olevas menetluses.

36 Sellega seoses tuleb kõigepealt meenutada, et nagu käesoleva kohtuotsuse punktis 28 on märgitud, ei kuulu vahekohtute otsused määruse nr 44/2001 kohaldamisalasse, sest see määrus reguleerib vaid liikmesriikide kohtute vahelisi kohtualluvuse konflikte. Kuna vahekohtud ei ole riiklikud kohtud, siis ei ole põhikohtuasjas tegemist niisuguse konfliktiga nimetatud määruse tähenduses.

37 Edasi, mis puudutab vastastikuse usalduse põhimõtet, mis liikmesriikidel üksteise õigussüsteemide ja kohtuorganite suhtes on ja mis põhineb kohtualluvuse normide ühtlustamisel määrusega nr 44/2001 loodud süsteemi abil, siis tuleb märkida, et kuna põhikohtuasja asjaolusid arvestades andis keelu vahekohus, ei ole tegemist kõnealuse põhimõtte rikkumisega seeläbi, et ühe liikmesriigi kohus sekkub teise liikmesriigi kohtu pädevusse.

38 Samuti ei saa neil asjaoludel vahekohtu poolt ühele poolele antud keeld esitada liikmesriigi kohtus teatavaid nõudeid jätta nimetatud poolt ilma kohtulikust kaitsest, millele on viidatud käesoleva kohtuotsuse punktis 34, kuna vahekohtu vastava otsuse tunnustamise ja täitmise menetluses võib esiteks see pool esitada kõnealuse otsuse tunnustamise ja täitmise suhtes vastuväite ning teiseks peab asja menetlev kohus kehtivate siseriiklike menetlusnormide ja kehtiva rahvusvahelise õiguse põhjal kindlaks tegema, kas nimetatud otsust tuleb tunnustada ja täita või mitte.

39 Niisiis ei saa neil asjaoludel see vahekohtu otsus ega otsus, millega liikmesriigi kohus vajaduse korral vahekohtu otsust tunnustab, rikkuda liikmesriikide kohtute vastastikust usaldust, millele tugineb määrus nr 44/2001.

40 Lõpuks, erinevalt keelust kohtuasjas, milles tehti kohtuotsus Allianz ja Generali Assicurazioni Generali (C-185/07, EU:C:2009:69, punkt 20), ei too aga see, kui ministerija ei järgi 31. juuli 2012. aasta vahekohtu otsust menetluses, mille eesmärk on algatada juriidilise isiku tegevuse suhtes uurimine,

tema jaoks kaasa ühtegi teise liikmesriigi kohtu poolt määratud sanktsiooni. Sellest järeldub, et põhikohtuasjas käsitletava vahekohtu otsuse õiguslikud tagajärjed erinevad viidatud kohtuotsuses käsitletud keeluga kaasnevatest tagajärgedest.

41 Järelikult jääb selline vahekohtu otsuse tunnustamise ja täitmise menetlus nagu põhikohtuasjas käsitletav siseriikliku õiguse ja rahvusvahelise õiguse kohaldamisalasse liikmesriigis, kus vastavat tunnustamist ja täitmist nõutakse, mitte aga määruse nr 44/2001 kohaldamisalasse.

42 Niisiis saab põhikohtuasja asjaoludel liikmesriigi sellise kohtu pädevuse võimalik piiramine, kes paralleelses kohtuasjas peab otsustama oma pädevuse üle, tuleneda vaid sellest, kui selle liikmesriigi kohus tunnustab ja täidab sellist vahekohtu otsust nagu põhikohtuasjas käsitletav sellesama liikmesriigi menetlusõiguse alusel ja vajaduse korral ka New Yorgi konventsiooni alusel, mis reguleerivad seda määruse kohaldamisalast välja jäävat valdkonda.

43 Kuna New Yorgi konventsioon reguleerib määruse nr 44/2001 kohaldamisalast välja jäävat valdkonda, siis ei puuduta see nimelt „konkreetset valdkonda” määruse artikli 71 lõike 1 tähenduses. Määruse nr 44/2001 artikkel 71 reguleerib vaid määruse ja niisuguste konventsioonide vahelisi seoseid, mis jäävad määruse kohaldamisalasse (vt selle kohta kohtuotsus TNT Express Nederland, C-533/08, EU:C:2010:243, punktid 48 ja 51).

44 Kõigist eeltoodud kaalutlustest lähtudes tuleb esitatud küsimustele vastata, et määrust nr 44/2001 tuleb tõlgendada nii, et nii see, kui liikmesriigi kohus tunnustab ja täidab vahekohtu otsust, mis keelab ühel poolel esitamast selle liikmesriigi kohtus teatavaid nõudeid, kui ka see, kui ta keeldub seda otsust tunnustamast ja täitmast, ei ole määrusega vastuolus, kuna määrus ei reguleeri vahekohtu niisuguse otsuse tunnustamist ja täitmist, mille on vahekohus teinud teises liikmesriigis.

Kohtukulud

45 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus pooleli oleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse siseriiklik kohus. Euroopa Kohtule seisukohtade esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (suurkoda) otsustab:

Nõukogu 22. detsembri 2000. aasta määrust (EÜ) nr 44/2001 kohtualluvuse ja kohtuotsuste täitmise kohta tsiviil- ja kaubandusasjades tuleb tõlgendada nii, et nii see, kui liikmesriigi kohus tunnustab ja täidab vahekohtu otsust, mis keelab ühel poolel esitamast selle liikmesriigi kohtus teatavaid nõudeid, kui ka see, kui ta keeldub seda otsust tunnustamast ja täitmast, ei ole määrusega vastuolus, kuna määrus ei reguleeri vahekohtu niisuguse otsuse tunnustamist ja täitmist, mille on vahekohus teinud teises liikmesriigis.

Allkirjad